

Την είδα την Ξανθούλα,
την είδα ψες αργά
που εμπήκε στη βαρκούλα
να πάη στην ξενιτιά.

Εφούσκωνε τ' αέρι
λευκότατα πανιά
ωσάν το περιστέρι
που απλώνει τα φτερά

Εστέκονταν οι φίλοι
με λύπη με χαρά
και αυτή με το μαντίλι
τους αποχαιρετά.

Και το χαιρετισμό της
εστάθηκα να ιδώ,
ως που η πολλή μακρότης
μου το 'κρυψε κι αυτό

Σ' ολίγο, σ' ολιγάκι
δεν ήξερα να πω
αν έβλεπα πανάκι
ή του πελάγου αφρό·

και αφού πανί, μαντίλι
εχάθη στο νερό
εδάκρυσαν οι φίλοι,
εδάκρυσα κ' εγώ.
Δεν κλαίγω για τη βαρκούλα,
δεν κλαίγω τα πανιά,
μόν' κλαίγω για την Ξανθούλα
που πάει στην ξενιτιά.

Δεν κλαίγω τη βαρκούλα
με τα λευκά πανιά,
μόν' κλαίω την Ξανθούλα
με τα ξανθά μαλλιά.